



**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. XII. Vtrum gratia Christi potuerit augeri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

sententiam non ita facile probari, à qua tamen non iudico recedendum, quia saltem aliqua argumenta probabiliter eam suadent, & pro alia parte nihil potest afferri quod non possit commodè solui. & cum Deus iuxta communem sensum Patrum decreuerit omnia creare in mensura, numero & pondere, quidquid sit de ea questione, an dari possit infinitum in rebus creatis.

Obiectio Obijcies tamen quod gratia Christi videatur esse infinita ex illo Ioannis 3. *Non enim ad mensuram dedit Deus spiritum*, quo videtur significari Deum Patrem dedisse Filio gratiam infinitam.

Solutio S. Th. responsione ad 1. tres adhibet solutiones, quæ doctrinam quidem veram continent non tamen videntur conformes textui; vnde illis omis-
Obiectio **ex Ioan. 3.**
Solutio **D. Th. non**
videntur
conformes
textui.
Aliter res-
pondetur.

sis
Resp. nihil ex prædicto loco posse colligi, quia sensus illius sententiæ est, quod Deus nobis dedit Filium suum & proinde non dedit nobis gratiam limitatam. Videri potest Toletus in hunc locum.

ARTICVLVS XII.

Virum gratia Christi potuerit augeri?

101. **S**UPPONIT gratiam habitualement in Christo esse finitam; quo posito, ratio dubitandi est quod videatur Christum potuisse recipere gratiæ augmentum, cum neque ex parte ipsius formæ, neque ex parte subiecti quidquam videatur ob-
Obiectio
ex Ioan. 3.
Solutio
D. Th. non
videntur
conformes
textui.
Aliter res-
pondetur.

stare. Respondet tamen quod ea non potuerit augeri, quam doctrinam videtur intelligere de lege ordinaria; & ita intellecta est communis Theologorum, quam etiam tradunt Patres, Hieron. in caput 31. Ierem. in illa verba, *semina circumdabit virum*. August. 15. de Trinitate cap. 26. Damasc. lib. 3. de fide cap. 22.

Probat duabus rationibus. Prior petitur ex fine ad quem gratia ordinatur; gratia habitualis in Christo ordinatur ad vniõnem cum Deo in vni-
Cur gratia
Christi au-
geri nō po-
tuerit.
Hieron.
August.
Damasc.

tas, & proinde decebat animam Christi habere summam gratiam quam Deus vnquam dare decreuerit, idque à primo conceptionis instanti, vt aliquoties in superioribus dictum est, igitur progressu temporis non creuit habitus gratiæ.

Conf. non est vlla repugnantia ob quam ab initio conceptionis non potuerit habere summam gratiæ quam Deus dare decreuerit; & de cætero est conformius quod habuerit, cum proprietates conferantur rebus statim in ortu suo, nisi quid ob-
Cur gratia
Christi au-
geri nō po-
tuerit.
Hieron.
August.
Damasc.

stet.
2. Ratio petitur ex parte status Christi: Christus à primo conceptionis instanti fuit beatus, & respectu gloriæ animæ fuit in termino; gratia autem in beatis non solet augeri.
102.
Quo scitu
Christu
fuisse pro-
fectu gra-
tia.
Luce 2.

Nec obstat id quod habetur Lucæ 2. *Iesus profuebat sapientia & ætate & gratia apud Deum & homines*; quia Euangelista non vult profecisse quantum ad augmentum ipsorum habituum, sed solum quoad vsum & exercitium; & quod progressu temporis perfectiora sapientiæ & gratiæ opera (scilicet quoad substantiam ipsorum operum) exercuerit, non tantum in hominum opinione, sed etiam re ipsa & coram Deo, qui vir existens eminentiora opera edidit quam pueri; & ita quoad ip-

so actus verè profecit coram Deo, quamuis ipsi habitus ratione operum nullum susceperint incrementum. Videri potest Damasc. supra.

Petes an per potentiam Dei absolutam gratia & virtutes in Christo augeri non possint? Magna est hac in re sententiarum diuersitas, vt videre est apud Vasquez disp. 47. cap. 2. Sed

Resp. breuiter posse, vt communius docent recentiores, quia gratia finita non potest exhaurire infinitam Dei potentiam, & proinde Deus potest producere gratiam in infinitum perfectiorem & perfectiorem. capacitas etiam animæ Christi quæ est obediens potest in infinitum excurrere, & per consequens nec est repugnantia ex parte ipsius gratiæ, nec ex parte subiecti quod minus gratia habitualis in Christo de potentia absoluta possit augeri. Quod non obscure docet S. Th. hic responsione ad 2.

ARTICVLVS XIII.

Qualiter gratia Christi habitualis se habeat ad vniõnem?

RESPONDET vniõnem hypostaticam naturæ & intellectu esse priorem; vnde gratia habitualis non est dispositio præuia seu preparans ad vniõnem naturæ humanæ cum Verbo, sed naturæ subsequens tanquam ornans, & proprietates moraliter debita animæ ratione vniõnis. Ratio est quod humanitas ordine naturæ prius subsistat, quam habeat gratiam. De materia huius articuli videri possunt dicta q. 2. art. 7. dub. 2. & art. 10.

QVÆSTIO VIII.

De gratia Christi secundum quod est caput Ecclesiæ.

ARTICVLVS I.

Virum Christus sit caput Ecclesiæ?

RESPONDET affirmatiuè, quod est de fide; traditum ab Apostolo ad Ephes. 1. dicente, & ipsum deit caput supra omnem Ecclesiam, quæ est corpus ipsius. cap. 5. *vir est caput mulieris sicut Christus est caput Ecclesiæ*.

Porro vt tradit S. Thom. in corpore, hac metaphorica acceptio capitis triplici de causa tribuitur Christo per analogiam ad caput naturale. 1. in capite naturali potest considerari ordo dignitatis, quod scilicet inter omnia membra dignissimum locum occupet in suprema hominis parte. 2. perfectio, quia in eo vigent omnes sensus interiores & exteriores, quod in nullo aliorum membrorum reperitur. 3. potest considerari virtus, quoniam à capite est omnis motus & gubernatio aliorum membrorum, illa enim influxum recipiunt à capite.

Hæc omnia optimè tribuuntur Christo respectu Ecclesiæ, quæ est corpus quoddam mysticum vt patet ex sententijs Apostoli citatis, & ex cap. 4. eiusdem epistolæ; nam Christus primum locum & excellentissimum obtinet sicut rex in regno. In eo etiam est plenitudo gratiæ tam intensiue quam extensiue, & ab eo omnis virtus spiritalis in ho-